…І приніс до Золотої Брами
не меча, а вбогу ліру син.
Й пригорнув, обвіяну вітрами,
голосну і ніжну, до колін.

І в пилу, де куряться руїни,
у підніжжі, де росте трава,
проллялася мрія України
в чарівні зворушливі слова…

І стоять нащадки одинокі…
Золотіють хмари і дахи —
ворітьми підносяться високі
на чиїсь на радісні шляхи…